

NEREA ELUSTONDO

«Gizartean elkarri entzuten ikastea falta zaigula uste dut, oholtzan horretan saiatzen naiz»

Nerea Elustondo Plazaolak (Legazpi, 1981) bigarren finala jokatu du larunbatean Illunben. Jendea «bertsoak entzutera» joatea espero du, eta berak, ahal den neurrian, dibertitzera joan nahi du.

Udazkeneko fasera jada txapelketa martxan zegoela iritsi zinen, zein sentsazio izan zenituen?

Oiartzungo saioan behintzat trenean igota nindoan, baina Tolosara bertigo handiarekin joan nintzen, azken-azken kanporaketa tokatu zitzaidan eta batzuk jada trenera igota hilabete eta gehiago zeramaten. Alde batetik, oso ondo etorri zitzaidan lasai egon nintzelako irailean eta urrian. Baina hasterako entzun nituen jendearen komentarioak, saio dexente, eta jendea ondo ari zen bertsotan, beraz, bertigo handiarekin joan nintzen lehen saiora. Eta bigarren saiorako kontrakoa, segidan etorri zitzaidan, baina hori da txapelketa, tokatzen denean tokatzen da.

Finala ariketa berezi batekin abiatuko duzue. Plazaren tankera ematen dio horrek?

Ez zait iruditzen, plazaren tankera eman behar balitzaio, utzi denak librean eta erabakiko dugu zer egin. Baina ariketa bakarra da, eta gero jada lotuta daude zortziko txikia, hamarrek txikia... Ez dakit zein neurritan egingo dugun, niri zentzuak zortziko handian egitea eskatzen dit, inon idatzita ez dagoen arren zortziko handirako joera dagoelako. Iruditzen zait oso arriskutsua dela ja berez ez dakit zenbat mila entzuleren aurrean kantatu beharrak sortzen duen

tentsioari gehitu behar izatea neurriaren erabakia gure esku egotea. Gainera, ez da saio bukaera aldera jada motorra berotuta daukazunean egiten duzun ariketa bat, hasiera-hasieran egin behar duzu, eta hotz-hotzean ez dakit buruak ataka horretan esperimentatzeko gogorik izango duen.

Ofizioetan entzun eta erantzuten ikusi zaitugu, batzuetan txapelketan faltan sumatzen dugun zerbait.

Nik uste dut ofizioak definitzior edukitu behar duela elkarriketatik, ez dut esan nahi

denak elkarriketa itxia izan behar duenik, ez eta bukaerari bukaerarekin erantzun behar zaionik ere. Baina iruditzen zait elkarlanak egon behar duela, eta elkarlana izateko, bata besteari entzutea behintzat ezinbestekoa da, erantzutea beti ez da posible izaten.

Iruditzen zait batzuetan ofizio deitutako bi bakarkako elkartzen ditugula, eta zilegi iruditzen zait, baina nik entzule bezala eskertzen dut elkarriketak entzutea. Eguneroko bizitzan nik uste dut monologo dexente edukitzen ditugula oholtzatik kanpo ere. Zer esaten den eta zer esaten ez den horretan sartu gabe ere, mezu bezala, gizartean oro har elkarri entzuten ikastea falta zaigula iruditzen zait, niri ere bai e, baina oholtzan saiatzen naiz hori praktikan jartzen; ez dut beti lortzen, eta beti ez da posible. Batzuetan estimatzen da besteari ez entzunarena egi-

tea, bat amildegian behera badao besteak jarraitzea ez da oso hautu inteligentea izaten, batzuetan egiten dugun arren.

Zer iradokitzen dizu finaleko zortzikoteak?

Adinez ni izango naiz zaharrena, hasteko. Iruditzen zait kanturako talde polita dela; pape-raren gainean esango nuke zortzi pertsona diferente xamar garela, Gipuzkoako final batean inoiz egon den emakume kopuru handiena ere bada. Kanpotik iruditzen zait saio polita ateratzeko osagaiak badaudela, gero barrutik ikusi egin beharko dugu larunbatak nola harrapatzen gaituen, baina ikusten dut nahasten zaizkigula gaztetasuna, freskura, esperientzia... teoriar osagai guztiak ditu finalak; praktikan, ahal dena egingo dugu denok.

Baduzu asmo zehatzik finale-rako?

Nik bertsotan egiteko gogoia daukat, fokua ez dut postuetan jarri nahi, etortzen baldin badira ondo, eta bestela ere bai. Hainbeste jenderen aurrean bertsotan egiteko jarrera mantendu nahiko nuke, funbulista konplexu horretan ibili: bukatuko duzun edo ez ez jakitearen emozioan, bukatzean eta asmatzean ederra izaten den emozio horrekin.

Orain dela bost urte bertigoarekin joan nintzen horrenbeste jenderen aurrera, eta orain disfrutatzea gustatuko litzaidake. Ez dakit posible den horrelako dimentsioetan disfrutatzea, baina bertsotan eginez momentu batzuetan gozatzeta eta publikoarengana iristea, hori da nire helbururik handiena. Denok egin nahi dugu saio ona, baina ahal dena egingo dugu, eta ahal den hori ea txukun xamarra den.

